

Aşk

– Doğan Çeçen · 15 Mayıs 2026

Aşkın

Henüz dünya yokken, zaman toy iken,
Bir mukaddes nurdan doğdu bu sevda.
Cennet bahçesinde güller vay iken,
Bir garip rüyaya daldı bu sevda.

Gözünü açınca gördü Adem yar,
Gönlüne döküldü o an ilk bahar.
Havva'nın yüzünde gizli bir efkâr,
Ruhun aynasından güldü bu sevda.

Ne mekan dinledi ne yüce hakan,
Bir tek bakış idi kalpleri yakan.
Cennet ırmakları tersten akarken,
Damardan içeri sızdı bu sevda.

Yasaklı meyveye uzandı eller,
Sustu bülbüller de, lal oldu diller.
Uzakta kükrerken fırtınayla yel,
Kaderin alınına sızdı bu sevda.

Sürgün koptu birden, kapandı kapı,
Değişti dünyanın rengi ve yapısı.
Ayrı düştü canın diğer yarısı,
Yıllarca yollarda bezdi bu sevda.

Adem feryat etti, ağladı dağlar,
Yarin hasretiyle yüreği çağlar.
Gözyaşı sel oldu, kurudu bağlar,
Çölleri baştan baş gezdi bu sevda.

Havva'nın feryadı göklere yetti,
Ayrılık canına nihayet etti.
O büyük pişmanlık cana kar etti,
Sabrın taşlarını ezdi bu sevda.

Arafat dađında durdu o zaman,
Dağıldı üstten o kapkara duman.
Kavuştu sevgiler, dindi o figan,
Vuslatın tahtını gezdi bu sevda.

Aç susuz kalındı, çile çekildi,
Dünyanın bağrına tohum ekildi.
Aşkın sancağı maziye dikildi,
Tarihi yeniden yazdı bu sevda.

Ölüm gelse bile sönmez bu ocak,
Mahşere dek sürer, açar bir kucak.
Ne saray isteyecek ne de taht, tacı,
Yalınayak gezen izdi bu sevda.

Ey gönül, ibret al bu ilk kuraldan,
Vazgeçme sakın ha candaki yârdan.
Geçse de asırlar borandan, kardan,
Ölümü öldüren gizdi bu sevda.